

til at omgaae Bærnepligtsloven, idet det er mig bekendt, at Mænd, som have taget Examen ved Universitetet og derfor ere berettigede til at indtræde i Studenterkorpset, sidde ude i Provindsferne som Permitterede dervfra, og nyde den Studenterkorpset ved Bærnepligtsloven givne Ret. Dette anseer jeg for en overordentlig grov Omgaaen af Loven, og jeg skulde meget anmode den høitærede Justitsminister om at tage denne Sag under den alvorligste Overveelse, for at idetmindste saadanne Misbrug kunde forebygges.

Justitsministeren: Under en tidligere Forhandling i denne Session af en Sag — jeg er ikke ganske vis paa, om det ikke var under første Behandling af Finantsloven — har jeg med Hensyn til Livkorpset brugt nogle Ytringer, til hvilke jeg her maa henholde mig, uden at jeg kan gaae nærmere ind paa en Forklaring af dem. Jeg sagde, at der under mine Bestræbelser for at faae Livkorpset ophævet havde stillet sig Banffeligheder iveien, som jeg ikke var i Stand til at fjerne, men jeg kan ikke gaae nærmere ind derpaa, og det høie Thing maa i saa Henseende troe mig paa mit Ord. Naar den ærede Rigsdagsmand har bemærket, at der finder en Omgaaen af Loven Sted paa den af ham anthvede Maade, saa vil jeg sige, at det dog er for meget forlangt, at Justitsministeren skulde agere Inkvizitor rundt om i Provindsferne og eftersee, om der ikke et eller andet Sted sidder en Kandidat eller Student, som sthyder sig ind under de Begunstigelser, Livkorpset efter hans Formening hjemle ham. Svad man her, som i ethvert andet Tilfælde, kan fordrø, er, at man, naar man kommer til Kundskab om noget Saadant, henleder Justitsministerens Opmærksomhed derpaa, men man kan ikke gjøre Regning paa, at han i saa Henseende skal eftersee Detailen. Forresten vil jeg udtale i Anledning af de fremkomne Bemærkninger, for at vise, at jeg har grebet ind, naar Saadant kommer til min Kundskab, at jeg med Hensyn til en Student eller Kandidat, som havde Ophold under Kjøbenhavns Amt i Nærheden af Byen, netop har tillkjendegivet, at han ikke kunde nyde Godt af en saadan Begunstigelse, men med den Erklæring, at det var en

Selvfølge, at vedkommende Session maatte ved sin Kjendelse afgjøre et Spørgsmaal, som han forøvrigt kunde faae afgjort ad Domstolenes Veie, og den Kjendelse, som Sessionen afgav, stemte fuldkommen overeens med den Mening, jeg havde gjort gjældende, nemlig at der ikke tilkom ham nogen Fritagelse.

M. Jensen: Den høitærede Justitsminister har misforstaaet mig, naar han opfattede de Bemærkninger, jeg gjorde om den Maade, hvorpaa man benyttede Studenterkorpset, som en Bebreidelse mod ham, og jeg skal overordentlig villigt indrømme, at det ikke kan være hans Sag at eftersee alle saadanne Tilfælde. Hvis den høitærede Minister ønsker Meddelelsen i en anden Form, skal jeg med Fornøielse give den, men jeg har nævnt dette Tilfælde for at henlede Justitsministerens Opmærksomhed paa de Misbrug, som gaae i Svang, og for derved om muligt at bevirke, at han giver vedkommende Korps eller de Mænd, der staae i Spidsen dervfor, hvis der er saadanne — der maa jo dog være Noget, der har med dette imaginære Korps at gjøre — Tilhold om at paasee, at saadanne Misbrug ikke finde Sted. Jeg behøver isøvrigt ikke at gaae ind paa Enteltheberne; det har glædet mig at høre, at den ærede Minister allerede er bleven bekendt med et saadant Tilfælde, men det, hvortil jeg sigtede, er et ganske andet, og jeg tvivler ikke om, at der er mange af den Art.

L. C. Larsen: Med Hensyn til den høitærede Justitsministers Bemærkninger om det Spørgsmaal, jeg tillod mig at reise, skal jeg dog hvtte, at det forekommer mig, at det ikke godt vil kunne løses paa anden Maade end ad Lovgivningsveien; der kan neppe vindes noget tilfredsstillende Resultat ved en Fortolkning af den foreliggende Lov.

Eschering: Maa jeg bede om Ordet!

Formanden: Det ærede Medlem har rigtignok havt Ordet flere Gange, men jeg antager ikke, at Thinget har Noget at indvende imod, at han erholder det igjen.